

Tvänne dramatiska aktstycken. : I valet och kvalet. Dramatiserad skildring ...

Haglöf, Karl,

81 F a Br.

National Library
of Sweden

HINGLÖF

I VALET OCH KVALET

1898

HAGLÖF, R. S.

Walt. Sv.
Dra
(P. 10)

TVÄNNE DRAMATISKA AKTSTYCKEN.

I VALET OCH KVALET

DRAMATISERAD SKILDNING UR FOLKLIVET

I FYRA AKTER

OCH

FARBROR LINDS FRIERI

LUSTSPEL

I FYRA AKTER.

HEDEMORA.

A. F. LIDMANS BOKTRYCKERI

1898.

FÖRFATTARENS FÖRORD.

När jag nedskref dessa aktstycken, skedde detta blott i akt och mening att roa några inom den förening jag tillhör. Efter uppförandet, som var af privat natur, höjdes dock starka röster för att uppföra styckena för allmänheten; så skedde ock. Det stora intresse man hyste för dessa pjäser, hvilka, inom parentes sagdt, uppfördes flera gånger för öfverfullt hus, ingaf mig mod att låta dem utgå i tryck; och ser jag i det bifall från tidningar och enskilde, som de uppträdande fått mottaga, att styckena icke fordrat synnerligen scenisk talang, utan kan pröfvas på af litet hvar. Mätte dock dessa mina förstlingar icke råka ut för kritikens hårdhanske, utan mottagas med det öfverseende, de äro så väl i behof af.

Alsbäck, Borlänge i Jan. 1898.

K. S. HAGLÖF.

I valet och kvalet.

Dramatiserad skildring ur folklivet i 4 akter.

DE SPELANDE:

FADER PÄRSON.

GRETASTINA, *hans hustru.*

SIGNE, *hans dotter.*

FRANS FYLEN, *dräng på gården.*

ERIK GRANSTRÖM, *rik bondson.*

SÖFI, *grannflicka.*

Scenen ett rum hos Pärsons. Signe är iklädd hvardagskläder och sitter vid sin symaskin och syr. På bordet vid väggen några böcker.

FRANS (*kommer in*): Å, god dag, Signe, du måste ursäkta att jag tar mig friheten att gå in till dig och tala vid dig en stund. Jag har gjort färdigt mitt arbete för dagen och nu, när vi äro ensamma hemma, tycker jag att jag gerna ville tala med dig om något som ligger mig på hjertat.

SIGNE: Var så god och sitt ned (*tar fram en stol*) en handvändning, få höra hvad du har för nyheter att förkunna.

FRANS: Jo, ser du Signe, jag har länge haft tanke på att på allvar tala vid dig om min kärlek. Jag har dag och natt tankarna fästade på dig, men det bekymrar mig så mycket, att jag blott är en ringa dräng, och jag förstår att du nog hellre tar en rik och förmögen gosse.

SIGNE: Hvad rikedom beträffar, fäster jag mig ingenting vid, jag ser mest efter en god karaktär och vänligt sätt.

FRANS: Ja, om jag ens kunde skryta med det, men jag kan ändå inte vara till utan att höra ett afgörande svar från din mun. Man har sagt mig att Erik Granström går och slår för dig, säg har du kanske till och med honom till fästman, svara mig rent ut.

SIGNE: Erik Granström, sa' du, nej visst inte. Jag är mycket för simpel åt honom.

FRANS: För simpel, sa' du, hvad den saken be-
träffar, får han allt leta efter maken. Du vore väl god nog åt honom, jag vill till och med påstå, att du är för god åt honom.

SIGNE: Han skall nog ha stiligare än så, må du tro, och för resten mig behagar han inte, om han också komme klädd som prest, jag är, som jag sa', för simpel åt honom.

FRANS: Du är visst inte för simpel, men jag tycker, att du borde se dig för ifall han skulle fria till dig. Du har väl hört, hur han börjat svifva och supa på sista tiden och du säg ju sjelf hos Johansons i påskas hur full han var.

SIGNE: Tala inte om honom. Har du ingenting trefligare att tala om.

FRANS: Jo, ser du, jag har länge tänkt höra med dig om du vill som jag, och lofva att bli min fästmö.

SIGNE: Nog håller jag mycket af dig, men det är för tråkigt med far, han har låtit mig förstå att att aldrig ger sitt samtyeke till att jag gifter mig med dig, och du vet sjelf hur stram han är.

FRANS: Ja, nog förstår jag, att han hellre ville att du skulle ta en sådan som Erik Granström, men kan du verkligen sätta din tro och lit till en som så flitigt begagnar starka drycker.

SIGNE: Kära hjertandes, Frans, tala inte mer om honom, om du inte annars särskildt vill reta mig vid något tillfälle.

FRANS: Som du vill då, men håller du verkligen mer af mig än du gör af honom, om jag blott hade visshet i denna sak.

SIGNE: Det gör jag visst, det vet du så väl: men tänk om far visste om våra ackorderingar, jag tror att det blefve annat af.

FRANS: Var inte rädd för honom den här gången, han gick till Johansons med tidningen och kommer inte så snart igen.

SIGNE: Men tänk om han skulle komma.

FRANS: Var lugn du, han kommer visst inte än på länge.

FADER PÄRSON: Har jag inte sagt dig Signe, att jag inte tål, att du har något maskopi med Frans och ändå ser jag hur du sitter och tjalar med honom bara du tror att jag är ur synhåll. Får du ingen bättre karl än en dräng, då tycker jag gerna att du kan vara utan. Och det säger jag, till flyttningen får allt du Frans flytta och det hvarthän du behagar, här har du snart ingenting mer att skaffa. Tycker du att det är reson att kurtisera din husbondes dotter. Packa dig genast iväg ut till ladugården, här har du intet att göra. (*Frans går ut*). Kom ihåg att jag aldrig ger mitt samtycke till att du tar Frans, förr får du gå ogift, fast det vore tills du blir sextio år. Och envisas du med mig, får du allt ge dig i väg du med; jag tål inga näsvisheter och uppstudsigheter i mitt hus, kom i håg det.

Ridån faller.

ANDRA AKTEN.

(Samma rum. Signe sitter och virkar.)

SOFI (*kommer in*): God dag, Signe, hur står det till?

SIGNE: Jo, tackar bra, hur mår du sjelf?

SOFI: Jo, bra. Vet du hur det nu är?

SIGNE: Nej, är det någonting på tok? Hur är det fatt?

SOFI: Jag tror att du också börjar få kärleksbref.

SIGNE: Nej, se det är just jag som blir utan när de andra få . . .

SOFI: Ja, den som har så ståndt, att man råkas dagligen, behöfver väl inte skrifva bref. Du har inte litet bekvämt du, har jag hört.

SIGNE: Retas lagom du, du har inte stort sämre sjelf.

SOFI: Jojomen. Men en sak, Signe, ska vi komma öfverens om att vi låta hvarandra se, när vi få några kärleksbref?

SIGNE: Ja, det vill jag lofva. Då står också du vid ditt ord.

SOFI: För all del ja, och nu börja vi med ditt. *(Tar fram ett bref ur fickan.)* Var så god, jag fick ett bref på posten i kvälls till dig.

SIGNE: *(Vänder och ser på det.)* Det här är inte något kärleksbref.

SOFI: Jag misstänker. Jag får väl läsa öfverskriften åtminstone?

SIGNE: Ja, gerna. Du skall inte göra dig dumma föreställningar. *(Bryter brefvet. Signe drar sig litet afsides.)*

SOFI: Stopp du. *(Springer dit och får fatt i handen, som omfattar brefvet.)* Nu är du allt god och står vid ditt ord, vill du läsa det för mig eller får jag läsa det sjelf?

SIGNE: Var snäll, så får du väl höra det då. *(Läser högt.)*

Ömt älskade Signe:

SOFI: Hvad nu då, börja flickorna sina bref så?

SIGNE: Håll truten på dej, skall jag läsa vidare. "Hur utesägligt har jag icke önskat att få tala med dig, min älskade vän, men alltid är det något hinder som står mig i vägen. Jag skulle så gerna vilja ha ett svar på mitt hjertas innerligaste bön, min dyra Signe, och jag tycker mig i andanom höra ett kärkommet ja uttalas från dina rosenröda läppar. O, hvad jag skulle känna mig lycklig om blott jag egde

dig för alltid, om du vore evigt min. Säg, Signe, vill du icke lofva att bli min lilla gumma. Jag hoppas att du ej vill göra mig till den olyckligaste bland olyckliga genom att gifva mig ett kallt afslag. O, min dyra, ömt älskade Signe, säg att du älskar mig högst af allt i verlden: låt mig och endast mig få ditt lilla trofasta hjerta och vi skola snart bli det lyckligaste par under solen. Skrif med allra första några ord till svar, beder din i döden trofaste: *Erik Granström*“.

SOFI: Jag hade allt rätt, jag: var det inte *ändå* ett kärleksbref?

SIGNE: Åj, åj, nu blef jag rädlös ändå. Från Granström . . .

SOFI: Jo, jo, det var allt bättre upp det. Slå nu det gamla kärlekspjollret ur hågen och tag an ett så hedrande anbud.

SIGNE: Säger du det. Men han tar sig ett rus då och då, och dessutom tycker jag att han är så stram af sig.

SOFI: Men besinna du att han är rik, och så är han vacker. Han är ju ende sonen i gården och du får ju bli fru, vet jag. Fru Signe Granström . . . låter inte det vackert! Man har sagt att du skall ha Frans, vore det inte bättre att ta Granström, en så ståtlig gosse. Nu behöfver du inte vara alls tveksam, tycker jag.

SIGNE: Det ser så ut, men det är nog en sak att tänka på; det är viktiga saker sådant der. Dessutom har jag hört att han skulle ha fastmö förut.

SOFI: Det tror jag inte Erik om. Adjö med dig nu, jag måste hem. Jag har redan varit här för länge.

SIGNE: Tack ska du ha för brevet. Adjö!

SIGNE (*talar för sig själf*): Ja, den som visste sitt bästa. Nu har jag alltså två på val och nu står jag just som man säger i valet och kvalet. Säger jag nej åt Erik och tar Frans, då pekar man finger åt mig och säger: nog måtte väl Parsons Signe fått

sig en bättre karl än en fattig dräng. Men
nog är ändå Frans bättre karl än Erik och han är
dessutom nykter och ordentlig och hurtig och snäll
som en karl bör vara. O, hur skall jag göra! Tar
jag Erik och får en sprätt och en fyllbult, vore det
för mig en olycka, värre än allt i världen. Förmögen
är han, och vacker också, den fulingen. Far han
ville nog förstås, att jag toge Granström, men mamma
återigen har jag hört på att hon vill att jag skall
ta Frans, ty maken till arbetskarl och bättre dräng
har man aldrig haft i gården, säger hon. Och han
mätte väl inte heller se sämre ut än Erik Granström.
Hur skall jag göra?

*(Mor Gretastina, klädd i enkla, gammalmodiga
kläder, stiger in. Signe springer till bordet, der brevet
ligger och stoppar det i sin ficka).*

MOR GRETASTINA: Nej, hvad ser jag, har du fått
bref? Låt mig se det. Jag förstår ändå hvarifrån
du fått det.

SIGNE: Det tviflar jag på, säg fram får jag höra.

MODREN: Du är väl ärlig och inte narras, om
jag hittar på?

SIGNE: Ja, lita på det. Jag brukar väl inte
narras.

MODREN: Du har fått bref från Erik Granström:
gissar jag inte rätt?

SIGNE: Hvarför skulle det just vara ifrån ho-
nom då?

MODREN: Jo, jag anar så väl hans planer; han
önskar väl också att få dig till fästmö tillika med
de der två tre han har förut. Jag har hört glunkas
någonting ditåt.

SIGNE: Hvad säger mamma, har han fästmöar
förut?

MODREN: Ja, inte lär han vara så utan inte.

SIGNE: Ja, skvaller och förtal kan man nog vara utsatt för, men inte tror jag, att han har några fäst-möar, det lät då inte så i

MODREN (*afbrytande*): Ha, ha, ha, der har jag det. I brevet skulle det just till att bli. Jo, jo, du, nu är du redan fast.

SIGNE: Hvad mamma kan vara elak.

MODREN: Men nu får du allt sjunga ut, var det inte ett kärleksbref från Granström?

SIGNE: Nå, om jag skulle få ett kärleksbref i mina där, skulle det vara för mycket det?

MODREN: Ja, men kära du, du måtte väl inte kunna bry dig om honom, en sådan slarf, heller. Vore det inte bättre att ta Frans och få en ordentlig män-ska. Den der Granström han super och svifvar och far fram alldeles som far hans gjorde på sin tid, och det var minsann ingen god karl; nej, bevare dig Signe från sådana karlar.

SIGNE: Du gör mig närpå rädlös, mamma. För resten är ju far alldeles emot att jag tar Frans.

(Fader Pärson skjuter på dörren och sätter fram hufvudet en smula).

MODREN: Du är ju myndig och rår dig sjelf. Far har väl hört talas om att Granström är rik, och får han höra att du fått ett bref från honom, nog blir det frågan om alltid. Men fast Erik Granström är rik, inte är det derfor sagt att han är någon bra karl inte. Lyd mitt råd, du Signe, tag Frans du, så får du en karl, annars får du en usling, en skurk, som bara vill ha sina fästmöar här och der.

PÄRSON (*skjuter upp dörren och kommer in. Fruntimren se rädlösa ut*). Hvad är det här för spekta-kel, står ni här och diskuterar om mågar, då kanske jag också får ha ett ord med i laget. Jag har ju sagt dig Signe, att du aldrig kommer att ta Frans

hvad än kommer att hända. Tag Granström du, så får du gård och hem med samma, och då får du en snygg och präktig karl, en karl som du aldrig behöfver skämmas för.

MODREN: Du talar om Granström du; skulle det vara bra om vi finge en fyllbult till måg, en som söpe upp allt hvad vi knogat ihop och sloge ihjäl flickan på köpet.

PÄRSON: Hvad det beträffar, känner jag Granström alltför väl, låt vara att han tar en sup, men hittills har han inte supit upp något, och inte slagit ihjäl någon heller.

MODREN: Nå, hvad har du egentligen mot Frans då?

PÄRSON: Mot Frans! . . . Tycker du att det passar vår dotter att ta drängen; skulle hon måntro inte vara för god åt honom. Och det säger jag dig, Gretastina, lägg dig du inte i blöt om den affären, för den sköter jag.

SIGNE: Far, var inte så het, jag kan allt låta bli att ta någondera jag, å får jag inte ta den jag vill, så blir allt fader Pärson *utan* måg.

MODREN: Det är någon, som kör på garden, titta ut Pär och se efter hvem det är. (*Fadren går ut med raska steg.*)

MODREN: Låt nu se att du tänker dig för, Signe, innan du bestämmer dig för den ena eller den andra. Jag går ut för att se om vi fingo främmande.

SIGNE: Är det inte för galet! Aldrig tänkte jag att det skulle gå så långt, att far och mor snart sagt skulle till att slåss om mina fästmän, heller. Hvad jag är arg och ledsen på alltsammans.

(*Det knackar på dörren.*)

SIGNE: Stig in!

(*In raglar Erik Granström; på hufvudet en mjuk stökig hatt, smutsig på kläderna och med nattkappan upprifven.*)

ERIK: God dag, Signe, hur står det till med helsen och kärleken?

SIGNE: Jo, jag mår bra, men hu så du ser ut.

ERIK: Ja, du får ursäkta, jag har varit till sta'n och bytt hästar å då kommo vi litet ööfverens Johan och jag . . . jag labba till åt an jag.

SIGNE: Så du ramlade ikull, kan jag se.

ERIK: Nej du. Erik ramlar inte så lätt han. Men jag kom att köra hästen för nära det ena diket, så kärran kullrade ikull och då lortade jag full mig litet. *(Slår af sig smutsen på byxorna).*

SIGNE: Det gick an att du ej slog ihjäl dig på köpet.

ERIK: Jo, jag tackar jag, så du skulle fått dig en hederlig begrafning, tänkte du: nej än lefver Erik Granström, må du tro. Nu kommer jag och tänker tala med dig om en sak — hm, hm, om kärleksaffärer, som du kanske kan räkna ut.

SIGNE: Ja, nu ser du just ut att komma och fria. Sådana karlar skulle man ha glädje af på framtiden.

ERIK: Hvad nu då, sjunger du på den visan: kanske du blifvit templare eller nånting tocket der, efter du blifvit så stram? Jag är väl ingen fyllbult, fast jag nu råkade ta' mig en tår väl mycket. *(Försöker att ta' Signe om lifvet).*

SIGNE: Har du intet annat ärende än att fria och hängla med mig, så kom i håg att jag aldrig — nej aldrig tar en sådan som dig till man. Vore du nykter, skulle jag visst inte ha något deremot, men nu.

ERIK: Jag har talat vid fader Pärson, jag, och han rår väl öfver dig, antar jag.

SIGNE: Kan aldrig tro något sådant.

ERIK: Ha, ha, ha, vi få väl se, fast du nu är litet stram.

SIGNE: Om du läte bli att supa, skulle jag ej hålla mig stram, men jag kommer aldrig att gifta mig med någon, som begagnar starka drycker.

PÄRSON (*kommer intrusande*): För all del, Erik, hästen håller på att kila iväg från dig, du måste ut att taga vara på honom.

ERIK: Adjö med dig, Signe, du blir väl medgörligare en annan gång.

SIGNE: Du ser inte tocken ut.

Ridån faller.

TREDJE AKTEN.

(Inne i köket. Köksmöbler allt efter omständigheterna, t. ex. krukor, ämbar, tvättbalja eller dylikt. Mor Gretastina sitter vid en spinnrock och spinner. Frans kommer in med förska tidningar).

MODREN: Jaså, posten har kommit, slå dig ned en stund och läs för mig: det är tråkigt att man ska mista synen, sen man blifvit litet till ären. Kanske det är några intressanta nyheter i tidningen. Se efter födda och döda och lysning till äktenskap och tocket der.

(Frans ögnar igenom tidningen helt flyktigt och får plötsligt syn på en rubrik: Ruskigt).

FRANS: Ruskigt. Sistlidne lördagskväll påträffade Gustaf Samuelsson från Tranån vid sidan af vägen i närheten af sitt hem en mansperson liggande och blödande ur flera sår. Vid närmare påseende befanns det vara ynglingen Erik Granström från Berga, hvilken under aftonens lopp varit i gräl med några rallare, och hade dessa så grundligt genomprygladt honom att han förlorat medvetandet. Trots att läkare skyndsamt anskaffades och den misshandlade erhöll god vård, afled han dock senare på natten. Den omkomne har på senare tiden fört ett supigt och oordentligt lefnadssätt.

MODREN: Nej, hvad säger du, har rallarne slagit ihjäl Erik Granström, hu så galet. Ja, jag sade just till Signe härom dagen att det skulle bestämdt sluta illa för honom, om han inte skulle sluta upp med det der eländiga bränvinet.

FRANS: Sist jag såg honom, så grälade han på mig och kallade mig för Pärsons mågslarfven och hade väl slagit mig också, om jag inte hastigt dragit mig undan.

MODREN: Jo, jo, sådana äro de ståtliga knaperherrarne. Har Signe talat om för dig att hon för en tid sedan fick ett ördentligt kärleksbref från honom.

FRANS: Jag har hört det. Jag hörde det först från en af hans supkamrater. Han talade om att Erik skrutit öfver att han hade Pärsons Signe till fästmö och att han skrifvit ett riktigt kärleksbref till henne och begärt hennes svar. Hvad svar han fick, har han mig veterligt inte talat om. — Nu måste jag allt gå ut till stallet och betsla hästarne; vi skola fara till stån med spannmål i dag, har jag hört.

(Frans går ut. Om en stund kommer fader Pärson in och slår sig ned vid bordet).

PÄRSON: Slå i litet kaffe åt mig och tag fram litet skorpor, så jag får litet i mig, vi ska fara till stan, Frans och jag. *(Tar och dricker).*

MODREN: Ja, jag hörde det. Men har du hört, hvilket öde har händt Erik Granström?

PÄRSON: Ja, har jag inte det. Och jag som tyckte så mycket om honom på den tiden han var nykter. Jag tyckte till och med att Signe aldrig skulle kunna få en bättre fästman än honom. Men jag hörde sedan att han började suppa som ett svin.

MODREN: Ja, han var väl någorlunda människa en tid måvätta, men nu så slippa vi tänka på honom något mera.

PÄRSON: Nå, hur skall man nu ställa med tösan, hon blir väl ännu mera i tagen att ta Frans sedan Erik strök med, men nog är det bra gement af henne att inte få en bättre fästman.

MODREN: Det tycks nog så, men sämre kunde hon också få, det är då säkert.

PÄRSON: Ja, en präktig och pålitlig dräng är han nog; tänk om han blott hade lärt sig något, såsom till exempel gått i folkhögskolan, om inte mer hade varit.

MODREN: Jag tycker att han är lika god ändå, å är sänjan god, blir det nog bra med alltsammans.

PÄRSON: Ja, det var just det ja; men — — ja, ja, kan ingen hjälpa't. Skall du ha nå kaffe eller socker köpt i stan, nu då vi ska då dit med båda hästarne?

MODREN: Nej, men köp hem litet säpa och soda och så kan du ta för några öre kardemummor, mer behöfver jag inte i dag.

PÄRSON: Det var då väl det då.

MODREN: Jag får väl gå ut till boden efter litet rökt fläsk och bröd och lägga i matsäck jag då, eftersom ni ska ut. *(Båda gå ut).*

(Signe kommer in, sittande ifrån sig en korg, som hon bär. Tittar i tidningen och utbrister:)

SIGNE: Hvad i alla världens dagar, ha rallarne slagit ihjäl Erik Granström. Jo, jo, så kan det gå, när man går i sus och dus. Kära hjertandes så galet! Det var då mer än väl, att det inte blef något parti mellan honom och mig. Tänk, hvad bränvinet kan förstöra folk! Erik var nog en någorlunda hygglig gosse förut, innan han började suppa, men sedan blef han allt mera vilddjur än människa. Men tänk hvad bra ändå; nu kan inte far truga mig att ta honom längre. Jag har annars aldrig satt så stort värde

på Frans som nu på senare tiden. Nu tror jag nästan att far får lof att ge med sig, och Frans ska jag ha, det hjälper inte.

Ridån faller.

FJÄRDE AKTEN.

(Fader Pärson, Gretastina, Signe och Frans sitta vid ett bord med duk på. Signe och Frans kasta ömma blickar på hvarandra. Rummet är i öfrigt snyggt möbleradt med väggtaflor, klocka, kommod, småbord, spegel m. m. Postbudet lämnar några tidningar till Pärson).

PÄRSON: Jaha, här ha vi det nu i tidningen.

SIGNE: Hvad för slag då?

PÄRSON: Skall jag läsa någonting nytt för er?

SIGNE: Ja, var snäll och gör det.

PERSON *(läser)*: Förlofvade: Frans Fylen och Signe Pärson.

FRANS: Jaså, det är redan inne i tidningen, och jag lemnade det i går.

MOR GRETASTINA: Nu kanhända att gummorna omkring här få något att slöddra om, jag tycker mig se och höra huru det bärs till. Tänk, faster Kajsa och Lydholms Brita, hvad de ha fått att tala om, jag hör i andanom hur det låter.

PÄRSON: Men nu få vi väl lof att tänka på bröllopet, om det skall bli till påsk, då skall jag göra ett ordentligt kalas för er, ska' ni få se.

FRANS: Tack, tack för det, fader Pärson. Ni blir väl inte ledsen för det ni får mig till måg?

PÄRSON: Nej, visst inte, du är väl en ordentlig gosse, skulle jag tro. Vi sågo till exempel hvem som dugde till att ta första priset för plöjning på

landtbruksmötet i höstas, det var väl ingen annan än du det; och så fick jag beröm af prosten för det du var så bra att svara i husförhöret.

FRANS: Ja, om det skulle vara någonting.

PÄRSON: Ahja, hur det nu är, så få ni unga ta vid gården i vår och sköta den bäst I kunnen. Och du och jag, Gretastina, vi slå oss i ro i lilla byggningen på gamla dar.

FRANS: Jag kan inte nog tacka eder för all den godhet I bevisat oss, men vi skola försöka att visa oss värdiga eder godhet.

MOR GRETASTINA: Jaha, nu får jag önska er lycka till allt godt på framtiden: lycka till Frans och lycka till Signe (*fattar deras händer*).

PÄRSON: Jag får säga detsamma. Lycka till Frans att du får sköta gården i lika många år som jag. Å du, Signe, lycka till att du sköter dig lika bra som mor din. Stå bra på er barn. Och nu lägger jag edra händer tillhoppa, må Gud välsigna er!

Ridån faller.

Farbror Linds frieri.

Lustspel i 4 akter.

PERSONERNA:

FARBOR LIND, 70-årig enkeman.

KLAS, gubbens son.

KLARA, dotter till klockaren vid kyrkan.

FINA, köksa hos presten.

(Första akten försiggår i Farbror Linds hem, andra akten i Klockargården, tredje akten i prestens kök, fjärde i Farbror Linds hem).

LIND *(sittande och stoppande ett par trasiga strumpor)*. Nog är det tokigt alltid att så gammalt folk som jag, inte ska ha någon som sköter om huset. Får jag inte sitta och stoppa mina strumpor sjelf, å laga mat, å bädda sängen, å gå till handelsboden å tvätta å diska å allting. Allting måste jag göra sjelf. Jag var nog missnöjd på Märta, på den tiden hon lefde, för det hon inte var så värst fortfärdig, men jag ser nu, det är väl värre ändå te å vara ensam. Hå hå, ja ja! Jag, som har pluringar, kunde förstas ha råd att ta en piga, men de å bara pack te å ha pigor. Än är det det ena felet, än är det ett annat, å alltid ha dom nå upptåg, som retar gammalt folk. Om jag ändå vore af med den här eländiga gikten i det högra benet. Och värst är det, när det är mot elakt väder. — Inte förstår jag, hur pojken Klas, som for till Amerika på åttitre, kan vara så hårdhertad och inte fara hem och se om mig på gamla dar. Om jag finge ett bref om inte mer vore. *(Tar sig en dryck ur stopet)*. En stackare kan just få vara ängs-

lig många gånger. Om Märta lefde, hade jag väl någon att trygga mig till då. (*Kastar från sig strumpan på bordet*). Nej, det här lifvet tröttnar jag upp med. Det är då väl att jag är rik, så jag slipper svälta på köpet.

Det måtte väl ingen ska' ha varit här och rört mina penningar i skåpet; jag har då dom och det är just enda trösten också. (*Går till skåpet*). Jaså, reverserna äro kvar, ser jag, å plånboken — — (*ängsligt letande*) hvar i all verdens dagar är hon då, ha tjuftvar varit hit och tagit henne. Ska' det bli det ena eländet på det andra. (*Springer ursinnigt af och an*). Det var det värsta som har händt mig i mitt lif. (*Kännande i ytterrocksfickan*). Der är hon ju, å Gud ske lof; en stackare kan vara så glömsk, jag har ju sjelf lagt dit henne. Jag började just bli ängslig. Det ser då ut här, så jag kan just skrämma folk, om det komme någon hit. Men hur skall gammalt folk kunna hålla snyggt hemma. Det är då en omöjlig sak.

Jag ser ingen amman råd än jag lär väl gifta om mig. Jag är litet till åren, men — — — gubben har penningar, och jag är säker på, att jag kan få en vacker fästnö än, jag. Den der klockarns flicka, Klara, är en galet söt och snäll flicka, och klockarns dom tycks vara ett beskedligt folk. Fadren åt Klara, Frylin, har ju inte mer än sex än sju hundra kronors lön, så dom kan inte ha så fett hemma, hon skulle sätta värde på att få en rik karl. Om jag skulle gå till dom och liksom fria. Jag får väl sätta på mej klädesrocken och nya handskarna och rent på halsen och gå dit ett slag. Så får jag väl ta med mig reverserna och plånboken och låta dom se hvad jag väger, få se — — —. Det är inte i hvar gård dom har 16,000 på banken, 17,500 i rena reverser, å ändå nära ett tusen i plånboken. Nänej men! Jag förstår att pojken Klas har väl gått åt i Amerika, efter jag inte hör något af honom, och då har jag

ju ingen närskyld att ge pengarne åt. Får jag strumporna färdigstoppade, ger jag mig bums åstad på friarefärd. Jag går till klockarns först. (*Det knackar på dörren*). Stig in! Jag kunde just tro att det skulle komma folk, när det ser så der osnyggt ut.

KLAS (*klädd i reskappa och resväska i handen*): God dag, far, hur står det till med er; nu är jag hemma från Amerika.

LIND (*rådlös och förlägen*): Är det verkligen du, Klas, jo, käre, söte — — — jo, nog mår jag bra, ja, inte så bra heller, jag har fått gikt så galet i det här högra benet; hur mår *du* nu för tiden? (*Skakar hand*).

KLAS: Jo, tack bra. Hur har ni stått på er medan jag har varit borta.

LIND: Åh, hoj gosse, lefver du än, har du letat dig till Sverige igen. (*Gråtande*) Aldrig trodde jag att jag skulle få se dig mer inte; aldrig i världen. Jag satt nyss och tänkte på dig. Välkommen hem, gosse! (*Släpande fram en stol*). Sätt ner dig så jag får tala vid dig.

KLAS (*hänger kappan på en krok*). Det var då väl att far lefver och är på benen, men nog måtte väl far vara bra nog skral, ser det ut.

LIND: Ja, gunnå det så visst! Alderdomsbräckligheterna och sorger håller nästan på och tar dö'n på mej, och så har jag den här välsignade gikten i det här benet.

KLAS: Ja, ni har det nog inte för bra då, ser jag. Å mamma hon vardt död i våras, har jag hört.

LIND: Ja, vardt hon inte det, hon gick *hem* från mig hon. Ja, hon var skral hon med; det är inte så godt att vara gamla.

KLAS: Nänej men; har ni ingen som sköter om er heller; har far varit ensam ända sen mamma dog?

LIND: Ja, jag har väl det. Men nu börjar jag tröttna upp med att vara så der ensam. Jag ser mig ingen annan råd än att gifta om mig. Jag har

tänkt gå till Frölins Klara och höra om inte hon vill ha mig till gubbe.

KLAS: Har far kommit på sådana tankar?

LIND: Nå än du då, är du gift kantänka?

KLAS: Nej, visst inte, jag är nog ogift än. Men inte kan det vara fars uppriktiga mening med att gifta om sig. Ni är ju sjuttio år och vid er ålder får man väl inte någon fästmö. Ni skämtar väl?

LIND: Ah, gosse, nog blir det bra med den saken. Jag har schablar jag, och flickorna vilja så gerna bli rikt gifta. Dom räknar ut att jag skall dö i rapportet och så få de mina penningar, tänka de. Jag förstår nog, jag.

KLAS: Ja, lycka till då far, att det lyckas bra för er, jag vill så gerna att ni får någon som sköter om er på gamla dar, och i vår reser jag tillbaka till Amerika.

LIND: Jaså, du gör det — — jaså — du gör det.

KLAS: Nu får jag lof att fara till stationen efter min koffert, adjö så länge.

LIND: Sådana äro barnen. De gamla få sköta sig sjelfva bäst de kunna. Hå hå, ja ja! Det är minsann inte för roligt att vara gammal och klen, ska jag säga. Nu skall jag plocka ihop och så kilar jag iväg till Klara ett slag medan Klas är till stationen efter sakerna.

Slut på första akten. Ridån faller.

ANDRA AKTEN.

(Hemma hos Frölins Klara. Klara sitter och virkar. Det knackar på dörren).

KLARA: Stig in! *(Talar för sig sjelf):* Undrar hvad jag nu får för främmande, det är väl bara Fina, förstår jag.

LIND: God dag, Klara, åh så bra att du var hemma.

KLARA: Det är väl inte mig farbror vill träffa. Pappa är inne på sitt rum, var så god och stig på. (*Går och ämnar öppna dörren till andra rummet*).

LIND: Nej, håll du, tösa lilla, du tar felt: det är allt dig det gäller.

KLARA: Kära farbror, hvad är det då frågan om. Ni har väl inte några hälsningar till mig från Amerika?

LIND: Nej, inte det ärendet; men annars kom Klas hem i dag. Jo, ser du, Klara, jag börjar tröttna af det der släpet derhemma. Du kan tänka dig att det inte är för roligt för en person i min ålder att sjelf sköta om hushållet. Jag har tänkt höra efter om inte du Klara skulle vilja bli matmor i gården?

KLARA: Farbror menar, att jag skulle ge mig dit som piga?

LIND: Nej, det var inte meningen, jag har tänkt, ser du, att skaffa mig en hustru.

KLARA: Hvad säger farbror, ska' farbror ha' tant Johanna då? Jag har hört glunkas, att hon inte skulle ha något deremot.

LIND: Kära du, nej: skulle den, som har pengar på banken och är litet förmögen dessutom, ta en sådan gammal stäckare, nej, dig vill jag ha, dig och ingen annan. Klockarns Klara vill jag ha och henne skall jag ha. Ta' inte illa upp, barn. Du får gård och hem och rå dig sjelf, duger inte det kanhända?

KLARA: Nej, hvad i alla mina dar säger farbror, skulle jag gifta mig med farbror? Ni är allt bra skämtsam i dag, tror jag.

LIND: Visst inte, det är allt mitt fulla allvar.

KLARA: Det skulle allt se ut det, om farbror Lind skulle gifta sig med en sådan flickunge som mig. Lämpligare kan allt farbror få.

LIND: A min sockergris, (*närmar sig henne*), jag tror att Klara och Lind blefve ett bra par jag.

Du är ung och vacker och jag skall försöka att bli barn på nytt. Förstår du! (*Fattar Klara om lifvet*).

KLARA: Bästa farbror, ni må väl hålla er i skinnet, och dessutom är jag alldeles för ung åt er. Jag hoppas, att farbror ursäktar, att jag måste ut i köket och se efter soppan. (*Går åt dörren*).

LIND: Jag skall straxt gå, men vill du inte vara så snäll och tänka på saken litet närmare. Du ser, att jag behöfver någon att hålla mig till. Gikten tar väl snart dö'n på mig och sedan kan du som en förmögen enka bli gift med sjelfva presten, förstår du.

KLARA: Det låter vackert, det der, men mig får allt farbror slå ur hågen. Jag lefver så gerna ogift.

LIND: Var nu inte så omöjlig, flickstumpa. (*Fattar hennes hand*). Vi bli så lyckliga, du och jag, och du vet, att du blir mor i gården och så vill jag att du skall ha hand om kassan, förstår du.

KLARA: Tack för godt bud, men det är nog säkrast, att farbror är kassör sjelf.

LIND: Var nu inte så omöjlig. Jag skall bli så snäll, så snäll (*klappande Klara på axeln*) mot dig; bara du ändå lofvar att bli min lilla gumma. Hvarför kan du då åtminstone inte lofva att tänka på saken.

KLARA: Jo, det skall jag göra, jo, det skall jag visst göra.

LIND: Tack för det då, tack ska' du ha Klara. Å nu hoppas jag, att du blir medgörligare en annan gång. Nu går jag in till din pappa ett slag. Adjö med dig, gullhönan min. (*Famnar efter henne*). Vi råkas snart igen.

KLARA: Fy skäms, farbror! (*Springer ut*).

LIND (*för sig sjelf*): De här barna, dom ä' så dumma och tillgjorda, tänk om hon sagt ja rent ut och fått sig en rik och förmögen karl, det måtte väl ha varit bättre upp det. Ahja, än är inte hoppet ute. Jag går in till Frölin sjelf, jag, och talar reson

med honom, och sen tror jag allt att flickstumpan får lof att ge med sig. Var säker på, Klara du, att Lind ger sig inte så lätt, han. (*Lind tar käpp och hatt samt knyter med reverserna och går ut*).

FINA (*klädd som köksa, med schal öfver axlarna, kommer in och börjar nyfiket snoka öfver allt i rummet*). Fröken är inte inne, ser jag. Det var för resten roligt, att jag fick tid att se litet hur hon har det i sina gömmor. Tänk om jag hittade några kärleksbref, men dom har hon nog låst in, förstår jag. Men se, de här fröknarne dom får bara sitta och läsa romaner och titta i album och virka och sånt der, då andra stackare blott få släpa för andra. Här ligger den ena boken efter den andra uppslagen, men kastad härs och tvärs, jo, det är vacker ordning, äsch! (*Fina kommer dervid att liksom ofrivilligt ramla till åt en stol, hvarvid Klara blir uppmärksam på hennes närvaro och kommer in*).

KLARA: Är det du, Fina, som är här och ramlar. Hade du ramlat så i fjol, hade du fått gifta dig i år, men det betyder väl bröllop till nästa år.

FINA: Vi skola hoppas det. God dag på dig.

KLARA: Jo, god dag.

FINA: Jag måste just springa hit en handvändning. Har du hört att Linds Klas har kommit hem från Amerika?

KLARA: Jo, jag har nyss hört det.

FINA: Åh, du kan aldrig tro, hvad schangtil han ser ut. Han har blifvit en riktig herre, medan han var i Amerika. Hvad det skulle vara roligt att träffa honom!

KLARA: Det tycker jag med. Vi skola väl sträcka upp oss och stå och slå för honom, du och jag, ska vi inte det?

FINA: Kör för det då; men jemt ska väl du stå framför. Alltid får den fattige stå efter.

KLARA: Å, så du talar. Annars kan jag tala

om att jag håller på att få en fästman; nu kan du inte gissa hvem det är, det är då alldeles säkert.

FINA: Nej, det kan jag inte. Sjung ut, får jag höra: du behöfver väl inte vara rädd för att jag skvallrar, jag som har talat om så mycket för dig.

KLARA: Jo, ser du, det är en äldre man, som gjort mig sin uppvaktning.

FINA: Du riktigt retar min nyfikenhet, Klara. Kanske länsman? — —

KLARA: Hvad du är dum! Jo, ser du, gubben Lind kom nyss hit (jag tror, att han ännu är inne hos pappa) och han ville ha mig till fästmö, har du hört så galet?

FINA: Nej, nu börjar det väl barka åt väggarne. Är detta sanning?

KLARA: Jo, jo men, så står det till.

FINA: Lycka till då, i alla mina dar! Joho, fru Lind, det låter inte illa det. Jag gratulerar!

KLARA: Men hur tycker du, att jag skall ställa? Gubben är ju omkring sjuttio år — — — en gammal enkling — — — men han lär ska' vara mycket rik. Om jag bara finge hans penningar och sluppe gubben.

FINA: Ja, det vore nog en sak så god som två.

KLARA: Jag tror att jag borde träffa Klas först, innan jag gör upp med gubben, kanske — — —

FINA (*afbrytande*): Det var just det jag väntade, nej, håll i dig med gubben, du; han dör snart han, och sedan kan du ta' Vilhelm, om du vill, han är ung och väntar säkert tills fru Lind åter blir till äktenskap ledig. Klas och jag har annars haft godt öga till hvarandra, ända sedan vi gingo i skolan. Kom nu inte och lägg dig emellan. Tag gubben du och blif min svärmor. Hej, hvad glada da'r du och jag skall få på alderdomen!

KLARA: Jag föreslår, att vi byta fästmän.

FINA: Nej, det blir heller intet af. Annars vill du väl ha' för mycket emellan, ha, ha!

KLARA: Den, som visste sitt bästa. Men hur skulle jag då ställa med pappa, som blefve ensam?

FINA: Han blefve väl informator åt barna dina, förstår du!

Ridån faller.

TREDJE AKTEN.

(Rummet är enkelt möbleradt. Fina sysslar med att damma af stolar och bord).

KLARA *(som kommer inrusande)*: Jag sprang hit till dig, ty jag såg att gubben Lind kom knogande och då ville jag inte vara hemma.

FINA: Hur så då? Är det rätt att springa bort när fästman kommer?

KLARA: Det är skillnad på fästmän, ska jag säga!

FINA: Fästman som fästman, tycker jag. Hvad annars gamla Lind beträffar, är han allt så god som mången ann.

KLARA: Det vet jag också. Bara han inte vore så gammal och grå. Jag kan förstås aldrig älska honom, som om jag toge en ung karl.

FINA: Bry dig inte om kärleken den gången: gubben som är så rik tycker jag att du inte borde förakta. Å dessutom får du ju mig till sonhustru om det blir något af. *(Tittar ut)*. Nu tror jag att Lind kommer hit, han letar allt rätt på dig. Hör du, Klara, var inte dum nu, gör upp med gubben du. *(Springer ut. Lind kommer knogande in, klädd i stora handskar och bärande paraply)*.

LIND: Så hittade jag på dig till slut, flickstumpa. Nu har du väl kommit till klarhet med giften, förstår jag?

KLARA: Inte så alldeles. Jag har inte kommit till någon riktig klarhet ännu.

LIND: Ahjo, det har du väl. Nu har du haft betänketid nog. Få vi inte säga att den affären är klar nu, eller hur?

KLARA: Bäste farbror, ni skulle verkligen kunna mena allvar?

LIND: Ja, ja, men! Härvidlag träffar du ingen bedragare. Sätt dig ned, Klara, så få vi språkas vid.

KLARA (*tar en stol*): Men inte vill jag att farbror skall bära sig något opassande åt heller.

LIND: Nej, för all del! Kommer minst af allt i fråga att jag — — — nej då!

KLARA: Så oskyldig ni ser ut och ändå tror jag att — — —

LIND: Tro ingenting, du sockernos. Hvad vi skola få det bra när du blifvit min gumma. Vill du inte säga *du* åt mig också?

KLARA: Nej, det ber jag att få slippa: slipper jag inte det, farbror?

LIND: Gör som du vill då; i alla fall så få vi väl gå in till pastorn med samma och ta' ut lysning.

KLARA: Är det så brådtom? Vi äro ju inte ens förlofvade.

LIND: Förlofvade, sa' du: ja, det har tillkommit sådant också på sista tiden. Det visste ingen af något sådant när Märta och jag gifte oss. Det är så mycket galenskaper nu för tiden.

KLARA: Om vi skulle ta' ut lysning till påsk; vore inte det snart nog?

LIND: Jo då, vi spar väl till dess då, efter som du så vill. Tack ska' du ha', du är en präktig flicka du. Nu gå vi till din pappa och ackordera med honom om när bröllopet skall bli.

KLARA: Ja, kanske det, farbror lille. (*Båda gå arm i arm ut*).

FINA (*kommer in*): Det var väl ändå det löjligaste i mitt lif. Tänk — — — Klara och gubben

Lind fästmansfolk — det går sannerligen för långt! Den här gången drog jag Klara vid näsan! Hon gifter sig med farbror och tror, att hon skall få hans pengar, jo pytt; sonen är fver väl fadern, anta'r jag! Klas och jag blir väl ett bättre parti, tycker då jag. Stackars Klara, hvad du är dum, som lät mig instyra dig! Men så får väl jag vara ensam om Klas, och det var då väl. Hon har stått mig i vägen många gånger nog.

Tänk — — — jag hörde dem säga, att de skulle ta' ut lysning om tre veckor; det skall just bli en söt fästman du får, Klara, tvi vali!

Ridån faller.

FJÄRDE AKTEN.

(I Linds bostad, samma som i första akten. Klas är ensam hemma).

KLARA (*kommer in*): God dag!

KLAS: God dag, god dag! Ser jag rätt, är det inte Klara?

KLARA: Jo, så är det. Kanske Klas har nästan glömt bort mej?

KLAS: Klas, sa' du, nej, nog får du väl vara god och ursäktad, att jag tar mig friheten att begagna de gamla titlarne, nog får du väl lof att säga *du* åt styfson din, ska' bli. Hur står det annars till?

KLARA: Jo, tack bra. Är inte farbror hemma; jag är hitkommen för att tala om att jag har ångrat mig och be' farbror slå mig ur hågen.

KLAS: Aj, aj, då! Det var tråkigt det, då. Far har väl inte burit sig illa åt på något sätt?

KLARA: Nej, det har han inte, men jag är för ung, att ta en så gammal karl. Var god och helsa honom det.

KLAS: Och detta är ditt orubbliga beslut. Det är sämst för gubben, som är så ensam och måst sköta sig sjelf.

KLARA: Å, det måtte väl inte vara någon klagan med farbror: Klas gifter sig ju med Fina och sen måtte han väl i alla sina da'r få folk om sig, tänker jag.

KLAS: Hvad vill det säga? Fina, sa' du, hvem är det?

KLARA: Ahja, gör Er lagom dum nu. Jag har väl hört, att Klas och Fina ska' gifta sig. Var inte så förskräckligt rädlös.

KLAS: Nej, nu snöar det. Du talar i gåtor, Klara. Hvad är det för Fina?

KLARA: Ah, Sandbergs Fina, vet jag, som är köksa i prestgården.

KLAS: Jaså hon, henne har jag inte ens talat vid sedan jag kom hem från Amerika. Kom inte med så profetiska nyheter. Hon är för resten en flicka, som jag inte kan det ringaste med.

KLARA: Säger Klas det?

KLAS: Ja, ja, men! Men hvarför får jag inte heta *du* af dig numera. Vi som voro så goda vänner för i världen. Sätt ner dig en stund. Vi kunna väl ha något att språkas vid om, vi som inte sett hvarandra på så länge. Kom ihåg att jag vill heta *du*.

KLARA: Tack ska' *du* ha för det, då. Kanske du har fästmö, och om så är passar det väl inte att jag sitter här och pratar med dig.

KLAS: Nej, då! Jag är fri som fågeln. Men hur skulle det vara om du och jag skulle slå oss ihop, Klara?

KLARA: Det skulle just se ut det, om jag toge dig. Då refve väl Fina sönder mig i tusen bitar. Men annars, nog passade det bättre än att jag gifte mig med farbror.

KLAS: Jag tycker så med. Och far, han tar nog inte illa upp det, så mycket känner jag gubben.

KLARA: Men måste det är rätt att jag gör upp någonting med dig, förr än jag gjort klart med farbror.

KLAS: Tack för det att du är beskedlig, annars kan han ingenting göra vid att du slår upp med honom. Hör du Klara, säg om du är med på att vi ta hvarandra. (*Flyttar stolen intill henne*).

KLARA: Ja, så gärna så. Bara inte Fina blefve så förbittrad på mig.

KLAS: Hon är väl inte någon förmyndare för dig?

KLARA: Det är hon inte.

KLAS: Nä, uppgjordt då. (*Fattar henne om lifvet. Fina kommer in*).

FINA: Jo, här bär man sig snyggt åt. Jag träffade nyss farbror Lind, som gått och sökt dig, Klara, och har varit både till er och prestgården; och jag började just tänka att det skulle vara på det här viset. Jaså, du är inte bättre människa, Klara! Var det inte det jag kunde tro! Har du inte bättre vett, Klara, än att så der bedraga gamla farbror Lind och så sökte du inbilla mig att det skulle vara visst mellan dig och farbror. Det kan man kalla uppriktig vänskap.

KLAS: Bästa Fina! Hur skall jag förstå det här? Inte måtte väl du vara mor åt Klara, efter som du så närgånget läxar upp henne.

FINA: Nej, vore jag mor åt henne, hade hon nog minsann fått lära sig bättre vett. Är det rim och reson att ställa sig in hos hvar karl hon ser. Hvad skall för öfrigt farbror Lind säga om han visste att hon har tocka upptåg i hans frånvaro?

KLAS: Jag ber dig, Fina, att du är lagom ond; inte är det värdt att du förargas öfver oss, och hvad vi ackordera om rör väl inte dig.

FINA: Det förstås, men jag tycker du kunde fått lika lämpligt på annat håll. Hvarför skall jag

alltjämt stå efter då andra flickor få fästmän? Vore inte en ann' så god som en ann'?

KLAS: Det är nog möjligt, men inte så att förstå, att du faller mig i smaken. Du kan ju ta' far så gerna, så får du i alla fall fästman.

FINA: Kunde just tro det, att jag skulle ha' gubbkraken, nehej!

KLARA: Jaså, det låter så nu, han var ingen gubbkrake, sist vi taltes vid, när du ville att jag skulle ta' honom, men nu — — —

FINA: Eftersom jag tycks vara öfverflödig här, så kan jag nog gå min väg. Adjö med er! (*Går ut*).

KLARA: Jag kunde just tro, att det skulle bli en sådan uppståndelse.

KLAS: Hon förefaller mig vara rätt nedrig i sitt tänkesätt och sina handlingar och mig behagar hon inte. Nej, Klara, dig eller ingen! (*Fattar hennes hand*).

(*Farbror Lind tröder in*).

LIND: Jag tror det är som man säger, när katten är borta, dansar rättorna på bordet, hur är detta att förstå. Du har redan tröttnat af mig, ser jag. Jo, jo, lika barn leka bäst.

KLAS: Blif inte ond nu, far. Klara är här för att slå upp med er och då förstår ni väl att jag också ville ha henne. Ser inte far att detta passar bättre, och då stannar jag hemma och vi ska' nog sköta er på alderdomen.

LIND: - Jaså, jaså, är det på det viset?

KLARA: Kan farbror förlåta mig, att jag burit mig så oförståndigt åt, jag började inse, att jag inte — — — hm kunde älska farbror tillräckligt och då ville jag hellre göra slut, ju förr dess hellre.

LIND: Det var nog förståndigt gjordt af dig, Klara. Och här har du min hand på att vi är lika goda vänner för det. Det är lika bra, bara du blir matmor i gården, hvem du gifter dig med.

KLARA Tack ska' farbror ha' för det ordet. Jag hoppas nu att farbror ska' slippa vara piga längre.

KLAS: Nå, så är den saken klar. Tack för att jag fick bli min egen svärfar!

LIND: Ja, lycka till nu att allt går bra,
Till mina fäder jag vandrar
Så nöjd, och Klara du får väl ta',
Ditt tycke icke jag klandrar.
Må frid och kärlek ert hem försköna,
Och lilla Klara vårt lif skall kröna
Så allt blir bra!
Hå hå, ja ja!

Melodi: Månen vandrar på fästet blå.

